

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Αθῆς Πατησίων ἀριθ 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, γουσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ 'Ιουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δακκολάρ:
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Η ΜΑΓΙΚΗ
ΡΟΙΑ, φανταστικὸν διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίαι**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελλον.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Περιττόν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς ἀποκαλί-
ψεις, ἅς τινὰς ὁ Φραγκίσκος ἔσπευσε νὰ
κάμῃ τῷ κυρίῳ Θουριέ, ὅτε ἔμεινε μόνος
μετ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀποκαλί-
ψεων ὀλίγα ἐμάνθανεν ἡ δικαιοσύνη, ἥτις
τὰ πλεῖστα ἤδη ἐγνώριζεν ἐκ τῶν ὁμολο-
γιῶν τοῦ Λουβέν πρὸς τὸν Λαυρέντιον
Καρδινέ. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συλ-
λήψεως τοῦ Δακκολάρ, ὁ Φραγκίσκος, παρὰ
τὴν καλὴν αὐτοῦ θέλησιν, ἀορίστους μόν-
ον πληροφορίας ἠδυνήθη νὰ δώσῃ. Ἐπὶ
τοῦ ζητήματος τούτου, ἠλπίζεν ἡ δικαι-
οσύνη νὰ μάθῃ πλεῖότερα παρ' αὐτοῦ τοῦ
Λουβέν.

Διὰ τοῦτο ὁ Μούλ ἦν εἰς τὸν διάδρομον
τῆς φυλακῆς, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λουβέν
ὠδηγεῖτο εἰς τὴν εἰρκτὴν του.

— Νά! ... ὁ Λουβέν ... εἶπε βλέπων
αὐτόν καὶ προχωρῶν ἐνώπιόν του, ἀκριβῶς
διὰ σέ ἤρχόμην.

— Κύριε Μούλ.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν ... ἡ
ὑπόθεσις πάντοτε τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ζιλ ...

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ θὰ
δείξω τὴν ἀθωότητά μου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Ὁ ἀνακριτὴς κοντέβει νὰ νοιώσῃ
τὴν ἀλήθειαν.

— Καλά. Ἀλλ' ἐγὼ ἤλθα δι' ἄλλην
ὑπόθεσιν.

— Τί τρέχει, κύριε Μούλ;
— Ἄς εἰσέλθωμεν πρῶτον εἰς τὴν εἰρ-
κτὴν σου, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρη-
τής.

'Αφοῦ εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ καὶ ἐκλείσθη
ἡ θύρα:

— Πρόκειται περὶ τοῦ Σίμωνος, εἶπεν
ὁ Μούλ. Εἶχες δίκαιον, εἰπὼν ὅτι ἦτο ἀ-
νοησία νὰ τὸν συλλάβωμεν... Πλύνω τὰς
χεῖρας, διότι δὲν ἔδωκα ἐγὼ τὴν διαταγὴν
... Ἐγὼ τὴν ἐξετέλεσα καὶ σχεδὸν ἐν-
τρέπομαι ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι δὲν ὑ-
πάρχει ἐναντίον του νέα τις κατηγορία,
ἐκτός μιᾶς καταγγελίας στερουμένης ἀ-
ποδείξεων καὶ πιθανότητος καὶ διατί; ...
διὰ πταίσμα τόσῳ ἀσήμαντον, ὥστε καὶ
ἂν ἀπεδεικνύετο δὲν δικαιολογεῖται ἡ
σύλληψις... Ἐν ἐκ τῶν δύο: ἢ ἡ ὑπόθεσις
θὰ ἐγκαταλειφθῇ, τὸ ὅποῖον εἶνε τὸ καλλί-
τερον, ἢ ὁ Σίμων θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ
πταισματοδικεῖον καὶ θὰ ἀθωωθῇ.

Ὁ Μούλ, ὅπως ἀποφύγῃ τοῦτο, ἤθελε ν'
ἀνανεώσῃ τὰς παλαιὰς καταδιώξεις, καὶ
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο ἤθελε νὰ μάθῃ
μήπως ὁ Σίμων, ἐν ταῖς μετὰ τοῦ Λουβέν
συνομιλίαις του, εἶπέ τι τὸ ἐνοχοποιεῖν
αὐτόν.

Ἐξήτασε διὰ μακρῶν τὸν Λουβέν, ἐκ
τῆς ἐξετάσεως δὲ ταύτης προέκυψεν ὅτι
ὁ Λουβέν ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνο-
χῆς τοῦ Σίμωνος, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται
νὰ δώσῃ θετικὴν τινὰ ὁμολογίαν.

— Λοιπὸν, εἶπε δυσανασχετῶν ὁ Μούλ,
οὐδὲν ἐκ τούτων ὠφελοῦμεθα.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλ'
ὁ Λουβέν ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ.

— Κύριε Μούλ, εἶπεν, ἔχεις ἄδικο νὰ ἀ-
πέλπίζεσαι κατὶ θὰ γείνη. Δὲν ἤμπο-
ρεσα ἕως τῶρα νὰ μάθω τίποτε ἀπὸ τὸν
Σίμονα, εἶν' ἀλήθεια μὰ ἅς δοκιμάσουμε
ἀκόμη μία φορά ... Ἀρχισα τῶρα τελευ-
ταία νὰ τοῦ ἐμπνέω ἐμπιστοσύνη...

Ἐπέμεινε πολὺ ὅπως ἴδῃ τὸν Σίμονα.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ Μούλ, κατ' οὐ-
δὲν θὰ ὠφελῆθωμεν ἐκ τούτου, εἶμαι βέ-
βαιος ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦμαι.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Λαυρέντιος ὠδη-

γήθη εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Λουβέν εἰς τὴν
ὁποῖαν ἐνεκλείσθη μετ' ἐκείνου.

— Πῶς! εἶσαι σύ; ἀνέκραξε βλέπων
αὐτόν, τί συνέβη λοιπὸν; ...

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Λουβέν χαμηλοφώ-
νωσ... καὶ φρόνιμα!... οὔτε λέξι!...

Ἐλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Λαυρέντιου
καὶ ἔσφιγγεν αὐτὰς μετὰ διαχύσεως.

'Αφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ἤκουσεν
αὐτόν, διηγήθη αὐτῷ τὰ τῆς συλλήψεως
του.

— Λοιπὸν ἐμπλέξες σπουδαίως; εἶπεν
ὁ Λαυρέντιος.

— Σπουδαίως... καὶ πολὺ! εἶπεν ὁ
Λουβέν κινῶν ἐμφαντικῶς τὴν κεφαλὴν.
Εὐτυχῶς θὰ σὲ ἀπολύσουν ἐσένα καὶ θὰ
ἤμπορέσης νὰ μὲ σώσης...

— Νὰ σὲ σώσω... πῶς; ἠρώτησεν ὁ
Λαυρέντιος.

Ὁ Λουβέν διηγήθη τὰ συμβάντα τὴν
πρωτὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ
τὴν ἔμπλεον ὀργῆς καὶ μίσους κατὰθεσιν
τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ.

— Βλέπεις, ἀγαπητὴ Σίμων, εἶπε δὲν
πρόκειται τῶρα διὰ τὴν δουλειὰ τῆς ὁδοῦ
Σαιν-Ζιλ, ἀλλὰ διὰ τὸν φόνον τῆς ὁδοῦ
Καρδινέ...

— Ἀλλ' εἰς τί δύναμαι νὰ σοὶ χρησι-
μεύσω;

— Πρόκειται διὰ σπουδαῖο πρᾶγμα
δὲν μὲ μέλλει δι' αὐτὰ ποῦ λέγει ὁ Φραγ-
κίσκος: αὐτὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὰ ἀποδείξῃ,
μὰ εἶνε κατὶ τι ἄλλο...

— Τί λοιπὸν;

— Αἶ! ὁ Δακκολάρ... αὐτὸς ὁ ἀγριάν-
θρωπος. Ἄν τὸν τσακώσουν, ἤμπορεῖ νὰ
τοῦ εὔρουν ἀποδείξεις...

— Τότε βεβαίως εἶσαι χαμένος. Ἀλλ'
ἅς ἴδωμεν! ὁ Δακκολάρ ἀπειλεῖται ἀρὰ γε
νὰ συλληφθῇ;

— Βέβαια! Ἄν ὁ Φραγκίσκος ἔξυρῃ
ποῦ εὐρίσκειται...

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἤξυρῶ
τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ, δυστυχῆ μου φίλε! πρέ-
πει ἅμα ἀπολυθῶ νὰ τρέξω, νὰ εὔρω τὸν
Δακκολάρ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω περὶ τοῦ
κινδύνου...

— Ναι, αγαπητέ μου άνεψιέ, γενναϊέ μου Σίμων! άνέκραξεν ένθουσιωδώς ο Λουβέν.

— Λοιπόν, κάθησε και δός μοι τās άναγκαίαις οδηγίαις.

Ο Λουβέν ηύχαρίστηκε θερμώς τόν Λαυρέντιον διά τήν προθυμίαν του και έσπευσε να δώση αύτῷ τās αίτηθείσας οδηγίαις.

— Έχομε καιρό, ειπε . . . Πρέπει πρώτα να σου πῶ τί είνε αύτός ο Δακολάρ. Αύτός είνε ο μεγαλύτερος κανάγιας 'που ξέρω . . . και ! Ημπορεί να προδώση εις τήν άστυνομία τούς συντρόφους του ή και να τούς σκοτώση μια χαρά. Πώς έως τώρα έγλύτωσα από τέτοιον άνθρωπον δέν ήξεύρω, εις τήν τιμή μου.

— Διατί λοιπόν εξηκολούθεις να εργάζεσαι με αυτόν ;

— "Α ! να . . . Είνε έξυπνος, δυνατός, πικληκάρι, που δέν έχει ταίρι. Μά είνε και άγριος. Όταν έχη να μοιράση με κανένα, παίρνει τό μεγαλύτερο μερτικό. Και όμως εις τήν δουλειά τής οδού Καρδινέ, πρέπει να τό όμολογήσω, έστάθηκε ευγενής και μου ειπε : «Λουβέν, είμαι εύχαριστημένος από σε και σε εκτιμῶ ! » Και έβγαλε από τήν τσέπη του τά ναπολεόνια τής γρηάς και μου έδωκε τά μισά.

Ο Λαυρέντιος έφρικίασεν ή γραία ην ή φονευθείσα μήτηρ του . . . Κατέστειλεν έν τούτοις τήν άγανάκτησιν του.

Ο Λουβέν διηγήθη ότι έγνώρισε τόν Δακολάρ πρό δωδεκα έτών. Ο Λουβέν διηθύηνε τότε θίασον σχοινοβατών, περιερχομένων τās έπαρχίαις. Έσπέραν τινά, εις τά πέριξ του Φαλέζ, συνήντησαν άνθρωπόν τινά, υπόπτου έξωτερικού, καθήμενον εις τήν οδόν, όστις έρκίνετο κεκοπινακώς. Έζήτησε ν' άνέλθη εις τήν άμαξαν και τῷ έδωκαν θέσιν. Καθ' οδόν διηγήθη τήν ιστορίαν του, άληθῆ ή ψευδῆ ήτο ιταλικῆς καταγωγῆς, εκ καλής οικογενείας ένεκα ναυικῶν παρεκτροπῶν, άπήλθεν εις τά όρη και έσχημάτισε συμμορίαν, έγένετο δε περί αύτου πολὺς λόγος. Συλληφθεις ήμέραν τινά και κλεισθεις εις τό κάτεργον έδραπέτευσε και κατέρυγεν εις Γαλλίαν, ένθα επεζήτησε να εισαγάγη τήν ληστείαν, κατὰ τόν ιταλικόν τρόπον, άλλ' άπέτυχε. Μή έχων τότε τί να πράξη έστεργε να προσληφθῆ εις τόν θίασον του Λουβέν, αν τόν ήθελον. Είχε τά έγγραφα του έν τάξει υπό τό όνομα Δακολάρ· τουτο όμως δέν ήτο τό άληθές όνομά του. Τά έγγραφα εκείνα ειχε κλέψει παρ' άλλου, όστις τῷ όμοιάζε και όστις ούδέποτε θά τά διεξεδίκει.

Ο Λουβέν έδέχθη τόν Δακολάρ εις τόν θίασόν του, ταχέως όμως δια τουτο μετενόησε. Βεβαίως ο Δακολάρ ειχεν αξιόλογα προτερήματα, άλλ' ήτο βάρβαρος και δεσποτικός, δυσκόλως δε ήδύνατό τις να ζήση μετ' αύτου. Μετά τινας μῆνας κατόρθωσε να επιβάλ्लεται τοςούτον εις τούς σχοινοβάτας, ώστε ο Λουβέν έντελώς παρεγνωρίζετο. Τέλος, μετά δύο έτών διαμάχας και έριδας, ο Λουβέν έδωκε τήν παραιτήσιν του· άφῆκε μάλιστα τόν

θίασον και κατέρυγεν εις Παρισίους.

Έκαστος τότε εργάζετο δι' εαυτόν έν τούτοις, δέν ειχον έντελώς διακόψει τās σχέσεις και πολλάκις συνειργάσθησαν. Ούτως, όσάκις ο Λουβέν ειχε να εκτελέση έπιχειρήσιν τινά, δια τήν όποίαν έχρειάζοντο σύντροφοι, ειδοποιεί τόν Δακολάρ, ο όποιος άμέσως έσπευδεν, ειτε μόνος ειτε με τινας τῶν ανθρώπων του, και τής έπιχειρήσεως τελεσθείσης διενέμοντο τά κέρδη, έν άναλογία προσυμφωνηθείση.

— Τότε, ειπεν ο Λαυρέντιος, όστις μετὰ προσοχής ήκροατο τής διηγήσεως, ήξεύρεις πάντοτε που εύρίσκεται ο Δακολάρ και οι σύντροφοί του ;

— Βέβαια, μά τώρα τελευταία 'που έγνώρισα έσένα και ειχαμε να κάμουμε τήν δουλειά του Σουσα, έπαραιμέρισα όλίγον ταις άρχαίαις μου φιλίαις.

— Διαβολο ! θά γνωρίζης όμως κατὰ προσέγγισιν . . .

— Άκουσε, ειπεν ο Λουβέν. Έπειδη έγγειναν πολλά παράπονα, και υποψίαι, ο Δακολάρ και ο Κλαιρβασέν άλλαξαν τό μέρος 'που έμειναν' άρχισε από τήν Νιέβρην, πρό όκτώ ήμερών ήτουν εις τά περιχώρα του Κόσν. Έπειδη ο Δακολάρ θά επήγαινε να εύρη τούς συντρόφους του, βέβαια αύτοι δέν θά έφυγαν από εκεί που ήσαν ή και αν έφυγαν θά επήγαν πολύ πλησίον. Εις τό μέρος λοιπόν εκείνο μετὰξυ Κόσν και Σαριτέ θά τόν εύρης. Θα τόν γνωρίσης πολύ εύκολα όπως σου τόν παρασταίνω.

Τήν έσπέραν και τās έπομένας ήμέρας, ο Λουβέν εξηκολούθησε δίδων τῷ Λαυρεντίῳ οδηγίαις. Έπέμενεν ιδίως επί του τρόπου, δια του όποιου ο Λαυρέντιος θά ένεφανίζετο πρό τῶν σχοινοβατών και του Δακολάρ. Υπήρχεν όντως φόβος, ένεκα του άγρίου χαρακτήρος του Δακολάρ και τῶν ύπονοιῶν, τās όποιας ήδη ειχεν εμπνεύσει αύτῷ ο Λαυρέντιος, ότε συνήντησεν αύτόν τό πρώτον παρὰ τῆ Σενοάλ, έν συνοδίᾳ του Λουβέν και βραδύτερον παρὰ τῆ Κοραλία. Ο Λουβέν έκρινε πρόπον να ειδοποιήση περί του κινδύνου τόν άνεψιόν του.

Τέλος δε, αφού παρέστησεν αύτῷ ότι δυνατόν να τόν φονεύσῃ, τόν παρεκάλεσε να μη συνδέση σχέσεις μετὰ του Δακολάρ. Προησθάνετο ότι οι δύο ούτοι δραστήριοι άνδρες θά συνεπάθουν άμοιβαίως και θά συνέπραττον . . .

— Όπως και αν έχη, γύρισε μαζύ μου, αγαπητέ Σίμων, ειπεν αύτῷ, μη με λησμονήσης. Η συντροφιά με τόν Δακολάρ θά σε βλάψη· τό ξέρω εγώ κατὰ αυτό . . .

— Έχει καλῶς, μείνε ήσυχος, ειπεν ο Λαυρέντιος· δέν είμαι παιδί.

Ότε ο Λαυρέντιος άνήγγειλε τῷ Λουβέν ότι παρεπέμπετο εις τό πταισματοδικεϊόν, ο γέρων καταδίκος άνεσκήρτησεν εκ χαρῆς.

— Έπί τέλους ! άνέραξε . . . μόλις έχομε καιρό ! Και θά άθωωθῆς, δέν είν' άλλῆθια ;

— Διαβολο ! έλπίζω.

— Ναι ! θά άθωωθῆς, διότι δέν υπάρχουν άποδειξεις. Άμα έλευθερωθῆς θά με ένθυμηθῆς ;

— Μείνε ήσυχος, δέν θά σε λησμονήσω.

— Θα πᾶς άμέσως να εύρης τόν Δακολάρ ;

— Το όρκίζομαι.

Τήν έπιούσαν άπεχωρίσθησαν, αφού άπεχαίρετίσαν άλλήλους μετὰ πολλῆς τρυφερότητος.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Η Νίνα παρετήρει μετὰ προσοχής τόν άρχαίον της μνηστήρα και έφαίνετομαντεύουσα τās καταβιβρωσκίους αύτόν βασιάνους. Έμειδίασεν θλυβερῶς ή εύτυχία της δέν ήτο έντελής· έννόησεν ότι ο Μάξιμος, τό περιπόθητον τέκνον της, ήτο πάντοτε έννοχος εις τά όμματα του πατρός του. Όθεν έπλησίασε πρός τόν κύριον Περνελέν, έλαβε τās χειράς του και δια γλυκυτάτης φωνῆς τῷ ειπε :

— Κλαίεις, Γεώργιε ; διατί υποφέρεις ; διατί όμιλείς περί δυστυχίας ;

Ο δικαστής δέν άπεκριθη.

— Διατί δέν όμιλείς πλέον εις τήν Νίναν σου ;

Ο κύριος Περνελέν κατελήφθη υπό λυγμῶν· ειτα, ως παράφρων, έλαβεν έντός τῶν χειρῶν του τήν ωραίαν κεφαλήν της έρωμένης του, τήν έθλιψε παραφόρως και τήν έφίλησε περιπαθῶς.

— Ω ! σε αγαπῶ, Νίνα ! Νίνα, σε αγαπῶ ! σε, ή όποία μόνη έκαμες τήν καρδίαν μου να αισθανθῆ πικλούς, σε, δια τήν όποίαν υπέφερα επί εΐκοσι όλόκληρα έτη, σε τήν αγαπητήν τής καρδίας μου, τήν όποίαν προσεπάθων να άνεύρω μετὰ τήν όλεθρίαν εκείνην άναχώρησιν. Νίνα ! Νίνα ! σε αγαπῶ ως παράφρων, όπως άλλοτε, ζωηρῶς, διακαῶς· αλλά, παρατήρησε με, έγῆρασα, αι θλίψεις και ή εργασία με κατέβαλον· άλλ' ή καρδιά μου έμεινε παρθένος από νέον έρωτα και ή εικῶν σου είνε βαθύτατα έγκεχαραγμένη εις αύτήν. Ω ! πόσον σε αγαπῶ, Νίνα μου.

Η κυρία Μαριών ήκουε τούς λόγους του περιλημένου της έραστοῦ· διατελοῦσα έν άφάτῳ έκστάσει. Όχι, δέν ήτο γέρων, ούδε καταβεβλημένος εκ τής εργασίας ! Ητο πάντοτε ο ίδιος, ο αγαπητός της, ο μνηστήρ της, εκείνος τόν όποιον άλλοτε έθλιβε περιπαθῶς επί του στήθους της. Η μήτηρ του Μαξίμου έγέυετο υπερτάτης ευδαιμονίας. Κεκλιμένη επ' όλίγον έν τῆ άγκάλῃ του έραστοῦ της ήκουεν έν γοητεία τής μελωδικῆς του φωνῆς. Η στιγμή εκείνη τής ύψίστης ολβιότητος τήν ικανοποιεί, τήν δυστυχῆ, δια τās εικοσαετείς τρομεράς βασάνους τας. Τά χείλη τῶν δύο έραστῶν θερμά συν-

ήπτοντο, αὐτὰ καρδίαι των ἑπαλλων καὶ ἐσίγων, ἐνηγκαλισμένοι ἐν ἀρρήτῳ συγκινήσει.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐφαινετο εὐτυχέστατος ἐξ ἔρωτος... Αἰφνης ἡ Νίνα ἀνεσκίρτησεν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἀπόθησε τὸν ἔραστήν της, εἰπούσα :

— Ἄ! Γεώργιε... Καὶ τὸ παιδί μας! ... ὁ Μαξιμος!

— Τώρα θὰ ἔλθει! εἶπε ζωηρῶς ὁ δικαστής.

— Πρὶν ἔλθῃ, θέλω νὰ ὁμιλήσω ἀκόμη στιγμὰς τινὰς μαζὺ σου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκπληκτος τὴν ἐθεώρησεν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κλητὴρ, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχε φθάσει ὁ ὑπόδικος.

Ὁ κύριος Περνελέν καὶ ἡ Νίνα ἔκαμον ἀμφοτέροι τὸ αὐτὸ κίνημα· ἠθέλησαν νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαξιμου· ἀλλ' ὁ δικαστής, ἐνθυμηθεὶς τὴν παράκλησιν τῆς ἐρωμένης του, ὅπως συνομιλήσωσι μόνοι στιγμὰς τινὰς ἔτι, διέταξε τὸν κλητὴρα νὰ κρατήσῃ ἀκόμη τὸν ὑπόδικον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐν τῷ προθαλάμῳ. Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Νίναν, τῇ εἶπεν :

— Ὁμιλήσον!

Αὕτη λαβοῦσα τότε τὸν Γεώργιον ἐκ τῶν χειρῶν, τὸν ἔφερε πλησίον της καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς τῷ εἶπε :

— Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου καὶ τὰ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ μας. Ἐγὼ καθῆκον νὰ σοὶ διηγηθῶ ὅλον τὸν βίον μου ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὅποια δὲν εἶδομεν ἀλλήλους. Δὲν ἠγάπησα παρὰ ἓνα μόνον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον πάντοτε ἀγαπῶ, σέ! Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ σου μὰς ἐχώρισε βιαίως, ὅταν μὲ παρεκάλει νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς πλήρους εὐτυχίας σου, ἀνευ ἐμοῦ, καὶ τῆς καταστροφῆς σου διὰ παντός, μετ' ἐμοῦ, οὐδόλως ἐδίστασα καὶ σοὶ ἀπέδωκα τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ὅμως ἤμην μήτηρ! σὺ δὲ τὸ ἐγνώρισες! Ὁ πατήρ σου ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου, ἀλλ' ἐγὼ ἠρνήθην καὶ ἀνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας σου. Ὅταν ἔφθασα εἰς Αἰξ, ἔμαθα ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει. Ἐκληρονόμησα μικρὰν περιουσίαν, ἔκρετὴν διὰ τὰς ἀνάγκας μου, καὶ ἀνεχώρησα εἰς Παρισίους. Εἶχον ὀρκισθῆ εἰς τὸν πατέρα σου νὰ μὴ σ' ἐπανιδῶ, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔπαυσα ἀγαπᾶσα σε πάντοτε.

Ἐπὶ εἰκοσι ὅλα ἔτη ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου αὐτὸν μετὰ τὴν μεγαλειτέραν πίστιν ἔζων μετὰ τὴν ἀνάμνησίν σου. Ἐκαμα τὸν υἱόν μου τίμιον ἄνθρωπον· κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρὸς του. Τὸν ἀνέθρεψα μετὰ τὴν ἀνάμνησίν σου καὶ τὸν συνείθισα νὰ σὲ θεωρῇ πάντοτε ἄξιον παντός σεβασμοῦ. Δύνασαι νὰ καυχᾶσαι διὰ τὸ τέκνον σου, διότι, σοὶ τὸ ἐπανλαμβάνω, εἶνε ἀντάξιον σοῦ, ὑπ' ὅλας τὰς ἐσώφεις. Καὶ τώρα σ' ἐρωτῶ ἐνωγωνίως: «Νομίζεις ἔνοχον τὸν Μαξιμον;»

Ὁ κύριος Περνελέν εἶχεν ἀκροασθῆ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς τὴν διήγησιν

τῆς κυρίας Μαριῶν. Παρετήρει μετὰ θερμοῦ ἔρωτος τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἐφαινετο ἐν τῇ δυστυχίᾳ της ἔτι μάλλον ἄξια σεβασμοῦ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τὸν ἔκαμαν ν' ἀνασκίρτησῃ περισσότερο· ἠδύνατο ν' αὐξήσῃ τὰ δεινὰ τῆς δυστήνου ταύτης μητρὸς, τῆς ἐπὶ εἰκοσι ὅλα ἔτη πολλὰ παθούσης! Ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ ἡμιτελῆ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο αὕτη, ἐπανευρίσκουσα τὸν υἱόν της καὶ τὸν ἔραστήν της! Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἀδύνατον. Ἐὰν ὁ Μαξιμος ἦτο ὁ ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, καίτοι ἀθῶος πρὸ τοῦ πατρὸς, ἐφαινετο ἀνωφελὲς τῷ κυρίῳ Περνελέν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν Νίναν τὴν θλιβερὰν πεποιθήσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὥστε ἀπεκρίθη ἀφελέστατα εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν τῆς ἀρχαίας ἐρωμένης του :

— ὦ! ὄχι!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Γεώργιε! σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητῆ μου Νίνα, εἶπεν ὁ δικαστής θλίβων ἰσχυρότερον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Μαριῶν, πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, ἡ ὁποία εἶνε βραχυτάτη. Δὲν διετήρησα, ὅπως σὺ, κατὰ τὰ φαινόμενα, τὴν λατρείαν πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἔρωτός μας· ἐνυμφεύθην. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔπραξα τοῦτο βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου καὶ κατὰ καθῆκον ἐφάνην εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἠγάπων τὴν σύζυγόν μου· ἀλλ' ὁ νοῦς μου, ἀλλοχου πάντοτε ἐπλανᾶτο, ἀναζητῶν τὸ γλυκὺ σου πρόσωπον, ἀγαπητῆ μου Νίνα. Πολλάκις, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῆς ἀπυνίας μου, ἔκλαυσα, συλλογιζόμενος πᾶς τοὺς δύο, ἔξαφαινεθὲν τὰς ἰσως διὰ παντός. Τότε ἐπέζητησα ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὴν λήθην τῶν πόνων μου, ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρον. Εἰκοσι ἔτη διέρρευσα τοιοῦτοτρόπως. Ἐχῆρευσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀνευ τέκνων. Ἄμα ἀπέθανεν ἡ σύζυγός μου, δὲν εἶδον πλέον ἄλλην γυναῖκα. Παραδεδομένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου, ἠθέλησα νὰ ζήσω μεμονωμένος εἰς τὸν ἔρωτά μου. Εἰς μάτην ἀπέβησαν ὅλαι μου αἱ προσπάθειαι ὅπως σὲ ἀνεύρω. Ἀλλὰ ἡ Τύχη εἶνε μεγάλη, καθὼς βλέπεις, καὶ ἐπὶ τέλους μὰς συνήνωσεν! Ἡ Τύχη ἔδειξεν εὐσπλαγγίαν καὶ ἔπαυσε νὰ μὰς καταδιώκῃ· κλείσασα δὲ τὴν θύραν τῶν συμφορῶν, μὰς ἠνοίξε διὰ παντός ἐκείνην τῆς εὐδαιμονίας. Σήμερον, ἀγαπητῆ μου Νίνα, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω νὰ ἐνόσω τὸ ὄνομά μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου καὶ νὰ σὲ λάβω σύζυγον καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ γονυπετήσας μετὰ σεβασμοῦ ὁ δικαστής πρὸ τῆς κυρίας Μαριῶν, ἀνέμενεν ἀπάντησιν.

Συγκεκινημένη ἡ Νίνα ἀνήγειρε τὸν ἔραστήν της καὶ τῷ εἶπε :

— Μάρτυς μου ὁ Θεός! ἡ μεγαλειτέρα μου εὐτυχία εἶνε νὰ σὲ νυμφεύθῃ· προθύμως σοῦ δίδω τὴν χεῖρά μου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ὄρον...

— Ποῖον; διέκοψεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Περνελέν.

— Πρὸ ὀλίγου προσέφερες εἰς τὴν μητρικὴν μου καρδίαν τὴν μεγαλειτέραν εὐδαιμονίαν, λέγων μοι ὅτι δὲν νομίζεις ἔνοχον τὸν υἱόν μου ὅποιονδήποτε αἰσθημα καὶ ἂν σὲ ὤθησεν εἰς τοῦτο, ἐκτιμῶ μεγαλῶς τὴν λεπτότητά σου καὶ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, ἀλλ' ἀρκεῖ τοῦτο; Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου ὁ Μαξιμος εἶνε ἀθῶος, πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον, χρειάζεται καὶ κάτι τι ἄλλο ἀκόμη. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάρθῃ ὁ κόσμος τὸν ἀληθῆ ἔνοχον. Καταλαμβάνεις τώρα, ποῖον εἶνε τὸ χρέος σου. Γεώργιε;

Καὶ ἐγερθεῖσα ἀξιοπρεπῶς προσέθετο διὰ φωνῆς σοβαροτέρας ἔτι :

— Δὲν θὰ γείνω σύζυγός σου παρὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃς ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ἐκθαμβος ὁ κύριος Περνελέν καὶ γονυτευθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου καλλονῆς τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς στάσεώς της, ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς καὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς :

— Ἔστω, δέχομαι· εἶνε τὸ τελευταῖον καθῆκον, τὸ ὅποιον μοὶ ὑπολείπεται νὰ πράξω. Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου Νίνα, διότι τὸ δεύτερον ἤδη μὲ διδάσκεις τί ὀφείλω νὰ κάμω.

— Δύνασαι τώρα νὰ εἰσάξῃς τὸ τέκνον μας. Ἐγὼ θὰ καταβιβάσω τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου καὶ θ' ἀναλάβω πλησίον σου τὴν θέσιν μητρὸς καὶ οὐχὶ πλέον ἐρωμένης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐνθ' ἡ μήτηρ τοῦ Μαξιμου κατεβίβαζε τὴν καλύπτραν της καὶ ἐκάθητο εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις διέταξε τὸν κλητὴρα νὰ εἰσαγάγῃ ἀμέσως τὸν κατηγορούμενον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μαξιμος εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη ὀλίγον ἐκ τῆς ἔδρας του, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἐκάθισεν, αἰσθανθεὶς μάλλον ἢ ἰδῶν τὸ βλέμμα τῆς ἀρχαίας του ἐρωμένης.

— Ἀποσυρθεῖτε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὸν κλητὴρα, καὶ μὴν ἀφίσετε κανένα νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ κλητὴρ ὑπήκουσεν· αὐτὸς δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Μαξιμον, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φωνῆν ὑποτρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως :

— Ἐλθετε, κύριε. Ποῖαν μεγαλειτέραν εὐτυχίαν ἠδύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε τὴν στιγμὴν ταύτην;

Ἐκπληκτος ὁ νεανίας, ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὴν ὀλίγον κατωτέρω καθημένην, ἀκίνητον ὡς ἀγαλμα, γυναῖκα. Ἐφρικίασε καὶ ἀπεκρίθη ζωηρῶς :

— Νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου.

— Λοιπόν, κυρία, ἐναγκαλισθεῖτε τὸν υἱόν σας.

Ὁ Μαξιμος ἔβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ τείνων τὰς χεῖρας ἐρρίφθη πρὸ τῆς Νίνας.

Μήτηρ καὶ τέκνον ἐνηγκαλίσθησαν κλαίοντες· καὶ ἔμειναν οὕτω ἐπὶ πολὺ

μιγνύοντες τὰ δάκρυά των, χωρίς νὰ λέγῳσι λέξιν.

Ὁ κύριος Περνελέν παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην φρίστων σύσσωμος.

Αἰφνης ἡ κυρία Μαριὼν ἀπόθησεν ἐλαφρῶς τὸν υἱὸν της, καὶ λαμβάνουσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ νεανίας, ἀναλαμβάνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις του, ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀνακριτὴν. Παρελθούσης τῆς πρώτης του συγκινήσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν νῦν τόσον καλῶς ἐν τῷ αὐτῷ γραφείῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον πολὺ τὸν ἐλύπησαν.

Ἰδὼν τὸν μέχρι τοῦδε λίαν ἀδυσώπητον δικαστὴν του, μεταβληθέντα αἰφνιδίως εἰς φίλον, ὁ Μάξιμος δὲν ἐγνώριζε τί νὰ φαντασθῇ. Τίς ἦτο ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου; Ἡ μήτηρ του ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ εὐρίσκετο αὐτὴ ἐκεῖ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε τὸν δικαστὴν ἄλλ' ὁποῖοι δεσμοὶ συνέδεον ἄρα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μετὰ τῆς κυρίας Μαριὼν; Τὸ ἠγνόει. Οὐδέποτε, ἐν ταῖς ἄλλοτε μακρᾶς συνομιλίαις των, ἡ μήτηρ του εἶχεν ἐκστομίσει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκεῖνου.

Πᾶσαι αἱ σκέψεις αὗται ἐπήρχοντο ἀκριαίως εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μάξιμου, ἀναπτυσσόμεναι ἐφ' ὅσον ἡ συγκίνησίς του διεσκαδάζετο. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερον ἐνώπιον τοῦ κυρίου Περνελέν, ὁ Μάξιμος ἐθεώρησε προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ.

Ἡ ἐκπληξίς του ἠῤῥησεν ἔτι περισσότερον.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνακριτοῦ ἐφαίνετο ἀντανανκλωσά ἐκτακτον αἰσθημα ἀγαθότητος.

Βαθεῖα συγκίνησις, ἀλλεπαλλήλως αὐξάνουσα, κατέλαβε τὸν νεανίαν, χωρίς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἶτιον. Ἡσθάνθη ὅτι κατελήφθη ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον σχεδὸν κατηράσθη καὶ καθ' οὗ εἶχε παλαίσει μετὰ μεγάλης δυνάμεως.

— Ἀναμφιβόλως ἐκπλήττεσαι, παιδί μου, εἶπεν ἡ Νίνα, παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολὴν τῆς θέσεώς σου... διότι εἶσαι ἐλεύθερος!

— Ἐλεύθερος! ἐφώνησεν ὁ νέος.

— Δὲν τὸ ὑπώπτευες;

— Δὲν ἐτόλμων νὰ τὸ ἐλπίσω. Μοὶ ἐφαίνετο τόσον παράδοξον καὶ μετ' ὅλην τὴν μεταβολὴν, τὴν ὁποίαν παρετήρησα ἀμέσως εἰς τὰς σχέσεις μου μετὰ τοῦ... κυρίου.

Τοὺς τελευταίους τούτους λόγους λέγων ὁ Μάξιμος, προσεκλίνατο ἐδαφιαίως ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Καὶ ὅμως ἦσο ἀθῶος! παρετήρησεν ἡ κυρία Μαριὼν.

— ὦ! ναί, μητέρα, εἶμαι ἀθῶος; τὸ ὀρκίζομαι! ἀνέκραξε μετὰ ζωνρότητος.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἐθεώρησε θριαμβεύουσα τὸν ἐραστὴν της καὶ ἐφαίνετο λέγουσα αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματός :

— Δὲν εἶχον δίκαιον βεβαιοῦσα ὅτι ὁ υἱός μου ἦτο ἀθῶος;

Ὁ κύριος Περνελέν, ἐννοήσας, ἐμειδίασε μηδὲν εἰπὼν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ ἀνακριτὴς σου εἶνε τώρα πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθώότητός σου· μέχρι τοῦδε σ' ἐξελάμβανεν ὡς ἔνοχον. Εἶχεν ἀπατηθῆ βεβαίως ἀπὸ τὰ φαινόμενα, ἐξυφανθέντα ἐπιτηδεῖως ἐναντίον σου ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας.

— Τί λέγετε; !!!

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐξέπνευσαν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κυρίου Περνελέν, ἐκπλαγέντος ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῆς κυρίας Μαριὼν, ἀφῆκεν ὅμως τὴν μητέρα τοῦ υἱοῦ του ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἰδέαν της.

Ὡς πρὸς τὸν Μάξιμον, ἅμα ἤκουσε τὴν λέξιν ἐχθροῖς, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνη ἐκπληττόμενος.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Νίνα, ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας. Ἄλλως τε, προσέθετο, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτων ἐκτενέστερον ἐντὸς ὀλίγου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχω νὰ ὁμιλήσω μαζύ σου περὶ σπουδαιοτάτων πραγμάτων.

Ὁ Μάξιμος, ἀκούων τὴν μητέρα του, περιέπιπεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπληξίν.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, σοῦ εἶπα. Ἡ Τύχη, ἡ ὁποία ἐπὶ πολὺ μᾶς ἐπολέμησεν, ἐκουράσθη πλέον καὶ τώρα εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀκουσέ με προσεκτικῶς, Μάξιμε, χωρίς νὰ με διακόψῃς καὶ ἴσως με συγχωρήσῃς, διότι ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα ἔτη σοῦ ἀπέκρυψα τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς μου.

Ὁ νεανίας ἐγένετο κάτωχρος ὁ κύριος Περνελέν ἦτο εἰς ἄκρον συγκινημένος. Ἡ Νίνα ἐξηκολούθησεν, ἔτι σοβαρωτέρα :

— Δὲν ἤξεύρω διὰ ποίας σειρᾶς παραδόξων περιστάσεων ἡ κατὰ σοῦ κατηγορία ἐφάνη πιθανή· ἀλλὰ σήμερον, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εὐλογῶ τὴν Τύχην, ἡ ὁποία τὴν μετέβαλλε. Πολλάκις, ὅταν ἦσο παιδίον, μοῦ ὠμίλεις περὶ τοῦ πατρὸς σου καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπεκρινόμην: « Ἀπέθανεν ». Ἀργότερον, κατὰ τὰς μακρὰς μας συνομιλίας, ἐλάμβανες τὰς χειρὰς μου στεναζών, ὡς συλλογιζόμενος ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζες νεκρὸν πρὸ πολλοῦ. Λοιπὸν, παιδί μου, Μάξιμέ μου, σὲ ἠπάτων.

Ὁ νέος ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς του καὶ τὸν ἔσφιγγε πυρετωδῶς.

— Ὁ πατήρ σου ζῆ! χάρις εἰς τὴν Τύχην, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μᾶς ἠνύνησεν, ἐπανεῦρον τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς σου, ἐκείνον τὸν ὁποῖον μετὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἐν τῷ κόσμῳ ὡς τὸν καλλίτερον καὶ εὐγενέστερον τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἡ Νίνα προσέθετο :

— Παιδί μου, ἰδοὺ ὁ πατήρ σου! Γονυπέτησον, Μάξιμέ μου, ἐνώπιόν του καὶ ἡ πρώτη σου πράξις ἀπέναντι ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ὀφείλεις ν' ἀγαπᾷς, ὅσον καὶ ἐμέ, ἔστω πράξις εὐλαβοῦς ὑποταγῆς!

Βαθεῖως συγκινηθεὶς ὁ Μάξιμος ἐγονυπέτησε, χωρίς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὑπέκων εἰς δυνάμιν ὑπερτέραν ἐαυτοῦ.

Ὁ κύριος Περνελέν βαλὼν κραυγὴν, ἀπόθησε βιαίως τὴν ὀπισθεν αὐτοῦ ἔδραν καὶ ὀρμήσας πρὸς τὸν υἱὸν του, ἀνήγειρεν αὐτὸν καὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του ψιθυρίζων μετὰ λυγμῶν :

— Υἱέ μου! υἱέ μου!

Ἐλύσας εἶτα πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν Νίναν, περιέβαλεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀγάλλῃ του τὰ δύο μόνα ὄντα, ἄτινα ἠγάπα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους γαλήνη. Ὁ πατήρ ἐκάθισε πλησίον τοῦ υἱοῦ, ὃν δὲν ἐπαύσατο ἀτενίζων.

Ὅρθια ἐνώπιόν των ἡ Νίνα, ἐδείκνυεν ὑπερηφάνως τὸν Μάξιμον εἰς τὸν Γεώργιον λέγουσα :

— Ἰδὲ πόσον εὐμορφος νέος εἶνε!... Σοῦ ὁμοιάζει, Γεωργιέ μου· εἶνε εὐάγωγος!!... Πόσον μὲ περιποιεῖτο!... Πόσον μὲ ἠγάπα!

— Ἀλλά, ἐκράυγασεν ὁ κύριος Περνελέν ὑπὸ τὸ κράτος νέας ἰδέας, διατί δὲν μοῦ εἶπες ἀμέσως, Μάξιμε, τὸ πραγματικὸν σου ὄνομα;

— Πῶς! εἶπεν ἐκπληκτος ἡ κυρία Μαριὼν.

— Ναί, μάλιστα. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπηύθυνα. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὀνομάζεται Μάξιμος, ὅτι ἐγεννήθη ἐξ ἀγνώστων γονέων καὶ ὅτι δὲν φέρει ἐπίθετον. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπίστευσα τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο πολὺ φυσικόν· ἔπειτα ἐσκέφθην ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε συμφέρον τι ὅπως κρύπτῃ τὸ πραγματικὸν τοῦ ὀνομα. Ἐπεφυλαττόμην νὰ λάβω πλείοτερας πληροφορίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔδωκα τὰς προσηκούσας διαταγὰς· ἀλλ' ἡ μήτηρ σου προηγήθη ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ μοὶ φέρωσι τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας. Διατί λοιπὸν νὰ μοῦ κρύψῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀργὰ ἢ ταχέως θὰ ἐμάνθανον;

— Ἀπλῶς ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν τοῦ πατρὸς μου. Δὲν ἄγνοῶ ὅτι ἡ ἀνάκρισις καταγίνεται πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ἐντελεῖς πληροφορίας ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀνακρίνει, καὶ δὲν ἤθελα ἡ μήτηρ μου νὰ ἐνοχληθῇ ἐν τῇ ἀγνοότητί της, καθιστῶσα ἀκουσίως γνωστὸν, μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς αὐτὴν ἀνῆκεν.

— Ἐννοῶ, τέκνον μου, ὅλην τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σου, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν. Δυστυχῶς ἐθυσιάσθης ἀνωφελῶς, διότι δὲν θὰ ἐβραδύνομεν νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἀτυχῆ Μάξιμε! προσφιλῆ υἱέ μου! εἶπεν ἡ Νίνα ἀποθέτουσα φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ υἱοῦ της.

Αἰφνης ὁ κύριος Περνελέν ἠγέρθη. Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Νίνα ἐν ἐκπλήξει τὸν παρετήρησαν.

— Λημονοῦμεν, εἶπεν, ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μας, τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τοῦ

υιού μας, κατάστασιν δυσάρεστον, διότι ὁ Μάξιμος ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ εἶνε νομίμως φυλακισμένος. Ὅπως ὀριστικῶς δὲ ἐλευθερωθῆ, μοι ὑπολείπεται νὰ ἐκπληρώσω ἀκόμη μερικὸς τύπους.

Καὶ ἐκβαλὼν στεναγμὸν, οὕτινος τὴν ἀξίαν μόνος ἠνύθει, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς δικογραφίας ἔγγραφόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραψέ τι.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνακριτοῦ γράφοντος ἔτρεμεν ὀλίγον. Ἡ πράξις, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέπραττεν ὁ κύριος Περνελέν, ἦτο σπουδαία. Ὁ δικαστής, διακηρύττων, διὰ τῆς περὶ ἀπολύσεως τοῦ Μαξίμου πράξεώς του, τὸν τελευταῖον τοῦτον ὡς μὴ ἔνοχος, ἐλλείψει σπουδαίων μαρτυριῶν, ἐμμηδένιζεν ὅλην τὴν προηγουμένην ἀνακρίσιν καὶ ἄπασαν τὴν δικαστικὴν καὶ ἀστυνομικὴν ἐνέργειαν, τὴν γενομένην ἐναντίον τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Νίνας Μαριῶν.

Ἀφοῦ ἐσχημάτισεν ἀκράδαντον πεποιθῆσιν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸν παρέπεμπεν ὅπως δικασθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, ὡς ὑπαίτιον φόνου μετὰ κλοπῆς, νῦν ἀποτόμως κατέστρεφεν ἄπασαν τὴν κατηγορίαν, ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐμμηδένιζεν ὅλα τὰ αἰτία τῆς συλλήψεώς του διὰ τῆς ἐκδόσεως βουλευμάτος ἀθωωτικοῦ.

Κατὰ τὸν νόμον, ὁ κύριος Περνελέν ἐδικαιούτο νὰ ἐνεργήσῃ τοιοῦτοτρόπως. Μόνη ἡ συνειδησίς του ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐρωτῆσει ταύτῃ: Εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Μαξίμου; Ὁχι, διότι ὁ ἀνακριτὴς ἔσπευδε ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀπολύσεως, τὸ ὁποῖον ἐφαινετο γράφων μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ μυρία φάσματα ἐνώπιόν του.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ δημόσιος λειτουργός, ὅστις συνέταττε τὸ ἀθωωτικὸν ἔγγραφον ἦτο ὁ πατήρ, ὁ ὁποῖος ὑπέγραφε τὴν χάριν τοῦ τέκνου του!

Ἐν τῇ ἐργασίᾳ του ταύτῃ, ὁ κύριος Περνελέν διέβλεπε νέφος τι, τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποῖου δικαίως ἐξετίμα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον προσεποιεῖτο ὅτι δὲν παρετήρει. Ὅσον ἀκέραιος καὶ ἀμερόβλητος ἦτο ὁ ἀνακριτὴς κύριος Περνελέν, δὲν εἶχεν ὁμως τὸ θάρρος νὰ ἀποστείλῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἱκρίωμα· ἀλλ' ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦτο ὁ πατρικός του ἔρωσ, ἡ συνειδησίς του ἐξανίστατο ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ. Τούτου ἕνεκεν ἡ γράφουσα τοῦ δικαστοῦ χεὶρ ἔτρεμε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ἀνακριτὴς, περατώσας ἐντὸς μικροῦ τὴν γραφὴν καὶ ὑπογράψας αὐτήν, ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παράδοξος καὶ πάντῃ ἀντίθετος ἰδέα ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Μέχρι τοῦδε ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ τέκνου του, καίτοι, κατὰ τὰς πρώτας ψυχικὰς διαχύσεις, τὰ πάντα εἶχε λησμονήσει. Ἡ ὀδυνηρὰ σκέψις τῆς θέσεώς του ἐπῆλθεν αὐτῷ καθ' ὃν χρόνον συνέταττε τὸ ἀθωωτικὸν βούλευμα, καὶ νῦν ὅτε ἐπεράτωσε τὸν τε-

λευταῖον τοῦτον τύπον, ἀλλόκοτος, ἀλλὰ παρήγορος ἰδέα ἐπληξε τὸν νοῦν τοῦ δικαστοῦ: Ἴσως ὁ υἱός του ἦτο πραγματικῶς ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελέν ἠσπάσθη τὴν ἰδέαν ταύτην μεθ' ὅσης δραστηριότητος ἀτυχῆς ναυαγός συλλαμβάνει στανίδα σωτηρίας· εἶτα, βοηθούντος τοῦ λογικοῦ, ἐσκέφθη ὅτι ἡ κυρία Μαριῶν εἶχε δικαίον καὶ ὅτι ἦτο καθήκον αὐτοῦ, ὡς δικαστοῦ, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ Μαξίμου· καὶ ἐν ταύτῃ περιπτώσει θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν παρυσιάσῃ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ εἰς τὸν κόσμον, νὰ τὸν ὀνομάσῃ υἱόν του καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὸ ὄνομα Περνελέν, ὅπερ ἄχρι τοῦδε Τύχη δυσμενῆς δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ φέρῃ.

Ναί, τοιοῦτοτρόπως ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ. Καὶ μᾶλλον γαλήνιος τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀνακριτὴς ἠγέρθη καί,

— Προσφιλεστάτη μου, εἶπεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Νίναν καὶ πρὸς τὸν υἱόν του, μοι ὑπολείπεται ἔτι νὰ ἐκπληρώσω καθήκον ἱερὸν· δὲν ἀρκεῖ, Μάξιμε, ὅτι σὲ ἀπολύω, πρέπει ν' ἀποκαλύψω τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζῶλ. Ὁφείλω νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, παιδί μου· ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀνακρίσεως ἐναργῶς καταφαίνεται ὅτι πλεῖστα μαρτυρίαι σὲ ἐπιβαρύνουσιν· θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς ὅπως ἀνακαλύψω τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄθλιον αὐτόν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐπιτηδείως ἐνέπαιξε τὴν δικαιοσύνην; Καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, τὴν ἡμέραν ἐκείνην...

— ὦ! πάτερ μου!

— Μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λάβω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ τὴν μητέρα σου ὡς σύζυγόν μου. Τώρα θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν καὶ οἱ τρεῖς, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω σήμερον. Ἐὰ ἐπιστρέψῃς νὰ συγκατοικήσῃς μὲ τὴν μητέρα σου. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ ἄλλην τυπικὴν διάταξιν, καὶ κατόπιν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ὁ Μάξιμος ἔκαμε κινήσιν, ἥτις δὲν διέφυγε τὸ ὄξυδερκὲς ὄμμα τῆς μητρὸς του.

— Ὁχι, φίλε μου, δὲν θὰ μεταβῶμεν ἀμέσως τώρα εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλ' εἰς ἕτερον μέρος, ἔνθα κλαίει νεανὶς ἀξιώλογος καὶ ὅπου ἀνυπομόνως ἀναμένει σεβαστὸς γέρον.

Ἀφνης ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν.

— ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν, ἐλησμόνησα τὸν κύριον Δουσατέλ!

— Τὸν ἱατρόν; εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, μὲ ἀναμένει εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε συνωμοσία, ἀνεφώνησε μειδιῶν ὁ δικαστής, ὅστις ἀφνης ἀνεμνήσθη ὅλης τῆς μετὰ τοῦ ἱατροῦ συνουσίας του.

— Γεώργιε, στείλε νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Δουσατέλ νὰ ἔλθῃ. Ὁ καλὸς ἱατρός θ' ἀνυπομονῇ..

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν, τί σημαίνει ;...

— Θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶμεν ὅλα καθ' ὁδόν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Νίνα· δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ἐὰν ὁ ὠραῖος αὐτὸς νέος ἀπεχωρίζετο διὰ παντὸς τῆς κοινωνίας, θὰ ἐπροξένει τὸν θάνατον συμπαθοῦς καὶ ὠραίας νεάνιδος. Ἐὰν θέλῃς, θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δέονται, ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρὸς σὲ διαθήματός μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠνύνησε τὰ πάντα. Ἐσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ἵνα καλέσωσι τὸν κύριον Δουσατέλ, μεθ' ὃ ἔδωκε πρὸς τὸν κλητῆρα τὰ διάφορα ἔγγραφα, τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μαξίμου.

— Εἰσέλθετε λοιπόν, ἀγαπητὲ ἱατρέ! εἶπε φαιδρυνθεὶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

Καὶ λαβὼν τὸν Μάξιμον ἐκ τῆς χειρὸς, ἔφερεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ, εἰπὼν :

— Σὰς παρουσιάζω τὸν υἱόν μου.

— Τὸν υἱόν σας.

— Μάλιστα.

— ὦ! φίλε μου, σπεῦσον, σπεῦσον ν' ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν εἰς ἐκείνην!

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα, ἐκπληρωθεισῶν τῶν ἀναγκαιῶν διατυπώσεων, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μαξίμου, τὰ τέσσαρα πρόσωπα κατήλθον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέβησαν τῆς κάτωθι τούτου σταθμευούσης ἀμάξης τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Μάξιμος ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ παρετήρησε τὴν μητέρα του, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ Νίνα ἐνόησε, καὶ τὸ βλέμμα τῆς, διευθυνθὲν πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἐφαινετο λέγον πρὸς τὸν νεανίαν :

— Ἀγάπα τον.

Ἡ ἀμαξα ταχέως διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον Παυῆν.

ΙΑ'

Καὶ πάλιν ἡ φιλία τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ἡ ἀμαξα ἔφθασεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ μέγαρον. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου μέχρι τῆς ὁδοῦ Παυῆν, ὁ κύριος Δουσατέλ κατέστησε τὸν ἀνακριτὴν ἐνήμερον ὄλων τῶν διατρεχόντων, ὁ δὲ κύριος Περνελέν ἐφαινετο εὐτυχέστατος ἐκ τῆς συμπτώσεως ταύτης τῶν περιστάσεων.

Καὶ αὐτὸς δ' ἐπίσης ἐγνώρισε εἰς τὸν κύριον Δουσατέλ τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του καὶ παρεκάλεσεν αὐτόν νὰ τὸν παρυσιάσῃ πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ, ὑπὸ τοὺς ἐπιφυλακτικωτέρους ὄμους ὄρους.

Εἰς τὸν θόρουσον τῆς ἀμάξης, εἰσελθούσης ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάρου, ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη βιαίως, ὡρὰ καὶ τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν πάππον τῆς, λέγουσα αὐτῷ :

— Ἐλα παπποῦ, νὰ ἴδωμεν ποῖος εἶνε.

Ὁ γέρον, συγκεκριμένος καὶ αὐτός, ὅσον καὶ ἡ ἔγγονή του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἀφνης ἠνοιχθῆ καὶ

είσηλθεν ὁ Μάξιμος, πρῶτος πάντων, σπύσας παρὰ τῆ μνηστῆ του.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ οὐδὲν ἀνέμενον νὰ ἰδῶσι τὸν Μάξιμον· ὅθεν εὐλογος ἢ ἐκπληξίς των ἐπὶ τῆ ἀπροσδοκῆτῆ ἐμφάνισι τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ. Ἡ νεαρὰ κόρη ἔρρηξε κραυγὴν διατόρον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεανίου.

Ὅπισθεν τοῦ Μαξίμου ἤρχοντο ὁ κύριος Περνελέν καὶ ἡ κυρία Μαριών, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ, ὁ ὁποῖος πάραυτα ἐπαρουσίασε τὸν ἀνακριτὴν πρὸς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλον κύριον δὲ Λομπρέ. Ἡ κυρία Μαριών, ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Ἀλίκη ἐδάκρυον ἐκ συγκινήσεως, ἐψιθύριζον δὲ διακεκομμένως τινὸς λέξεις.

— Ἡ ἐγγονή μου ἔχει ὅλην τὴν δραστηριότητα τελείας γυναικός, εἶπεν ὁ γηραιὸς κόμης ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Συμμερίζομαι τὴν γνώμην σας, διέκοψεν ὁ ἱατρός.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τῆς λεπτότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς σταθερότητος τοῦ χαρακτήρος τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν· ἐμπιστεύομαι δὲ πληρέστατα εἰς τοὺς λόγους σας. Ἄλλως τε, μοὶ ἀρκεῖ νὰ τὸ εἶπητε διὰ νὰ τὸ πιστεύσω. Ἐπὶ πλέον, πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος τῶν δύο τούτων νεαρῶν ὑπάρξεων.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπλησίασαν τὴν κυρίαν Μαριών, ἥτις εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο προσφιλῶν της τέκνων· προχωρήσας δὲ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ πρὸς τὴν ἐγγονὴν του ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς κυρίας Μαριών, εἶπεν αὐτῇ :

— Πρὸ ὀλίγων ὥρων, κυρία, σὰς ἔκαμα αἴτησιν, ὑπὸ περιστάσεις ὅπως διαφορετικὰς. Τώρα, εὐχαριστοῦμαι περισσότερον, ὅτε ὁ κύριος Περνελέν καὶ ὑμεῖς, κυρία, ἤλθατε νὰ μοὶ ζητήσετε διὰ τὸν υἱὸν σας Μάξιμον τὴν χεῖρα τῆς ἐγγονῆς μου Ἀλίκης.

Ἡ τελευταία αὕτη, παρετήρει μετ' ἐκπληξέως τὸν πάππον της, ἐνῶ τὰ ἕτερα πρόσωπα ἐμειδίωσαν.

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἐγγονὴν του, καταλαμβάνω τὴν ἐκπληξίν σου· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰκανοποιήσωμεν τὴν περιέργειάν σου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Περνελέν, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Νίνας· προτιθέμεθα, ἡ κυρία καὶ ἐγώ, νὰ σὰς καταστήσωμεν γνωστοὺς τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι μὰς συνδέουν μετὰ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν Μαξίμου. Εἶνε υἱὸς μας! Θέλετε νὰ γείνετε θυγάτηρ μας;

Πάραυτα ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ ἐνόησεν ὅτι μέγα μυστήριον συνέδεε πρὸς ἀλλήλους τὴν κυρίαν Μαριών, τὸν μνηστῆρά της καὶ τὸν ἀνακριτὴν. Δὲν ἐζήτησε πλείονας ἐξηγήσεις, οὐδὲ ἐπεθύμει νὰ μά-

θη τοιαύτας. Τί τὴν ἐνδιέφερον; Ἐφεξῆς ἢ εὐτυχία της δὲν ἦτο τελεία;

Ὅπως συγκεκινημένη ἐνηγκαλίσθη τὸν καλὸν της πάππον, μεθ' ὃ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Νίνας, ἀφοῦ προηγουμένως προσέφερον εὐσεβάστως τὸ μέτωπόν της πρὸς τὸν κύριον Περνελέν.

Ἡ κυρία Μαριών, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ της, ἔθηκε ταύτην ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς Ἀλίκης.

— Προσφιλῆ μου τέκνα, εἶπεν αὐτοῖς, τώρα εἰσθε πραγματικῶς μεμνηστευμένοι.

Εἶτα, παρετήρησε τὸν ἐραστήν της.

Ὁὗτος ἐνόησε καὶ ἀπεκρίθη διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, φαινόμενος ὅτι συναίνει εἰς ὃ, τι αὕτη εἶπεν.

Ἐνῶ οἱ δύο νέοι ἀντήλλασσον πρὸς ἀλλήλους ἐρωτικὸς λόγους, τὰ τέσσαρα πρόσωπα, ὁ κόμης, ὁ ἱατρός, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ἡ κυρία Νίνα, ἀποσυρθέντα κατὰ τὴν ἐσκέπτοντο ὅπως ὁ γάμος τελεσθῆ ὡς οἶόν τε τάχιον. Ἀφ' ἑτέρου, οἱ νεωστὶ μνηστευθέντες, συναμίλουν ἀδιακόπως.

— Μάξιμέ μου! ἔλεγεν ἡ Ἀλίκη, πόσον θὰ ὑπέφερες!

— Εὐχαριστῶ, Ἀλίκη, διότι οὐδέποτε ἀμφέβηλλες δι' ἐμέ.

— Νὰ σὲ νομίσω ἔνοχον!

— Πῶς! δὲν ἀπατάται τις πολλὰκις;

— Καὶ ὁ κακὸς αὐτὸς μαρκήσιος;

— Ποῖος μαρκήσιος;

— Ὁ φίλος σας, ὁ κύριος Κάρολος δὲ Βονεῖλ.

— Αἶ; τί;

— Αὐτὸς σ' ἐνόμιζεν ἔνοχον καὶ τὸ ἐπανελάμβανε παντοῦ.

— Εἶνε δυνατὸν! Ἀλλὰ μήπως τὰ φαινόμενα δὲν ἦσαν ἐναντίον μου;

— Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ διαδίδη ὅτι ἦσο ἔνοχος;

— Τὸ ἔκαμην;

— Ὑπὸ τὰς ἀπεχθεστέρας περιστάσεις. Ὅσπερ νὰ σοὶ εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν, Μάξιμε, ἀγαπητῆ μου μνηστῆρ καὶ μετ' ὀλίγον σύζυγέ μου. Ὁ φίλος σου εἶνε εἰς ἀθλιος! Ἦλθε νὰ μοὶ προτείνῃ ἀγορὰν ἐπονείδιστον, πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς ὁποίας θὰ σοὶ ἀπέδιδεν ἐλευθερίαν.

Ὁ Μάξιμος ἔρρηξε κραυγὴν.

Ἀπαντες ἐστράφησαν καὶ ἔτρεξαν πλησίον τῶν δύο νέων.

— Τί συμβαίνει;

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν.

Ὁ νεκνίας διηγήθη ὅ, τι ἤκουσε παρὰ τῆς μνηστῆς του.

— Τί ἱστορία εἶνε αὕτη; εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἄ! ἀνέκραξαν ἐνταῦθ' ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ὁ κύριος Δουσατέλ, τὴν ἐλθσμονήσασιν.

— Ἐλα, Ἀλίκη, διηγήσου μας τὴν συνομιλίαν σου μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Ἡ νεανίς καταπόρφυρος διηγήθη ὅ, τι συνέβη. Ὁ ἀνακριτὴς ἤκουε μετ' ἄκρας προσοχῆς.

— Ἡ σειρά σας τώρα, κυρία Μαριών, εἶπεν ὁ ἱατρός Δουσατέλ. Εἶπατέ μας τὴν σκηνὴν τῆς ἀπαγωγῆς σας.

— Ἀπαγωγῆς; εἶπεν ἔντρομος ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, ἀπαγωγῆς, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Μαριών.

Καὶ διηγήθη πᾶν ὅ, τι τῆ συνέβη, γνωστὸν ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτησε μετὰ τῶν ἀκροατῶν. Ἐκαστος ἀνέμενον ὅπως ὁ κύριος Περνελέν ἐκφέρει τὴν γνώμην του· ὁ δικαστὴς ἔμενε σιωπηλός, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται βαθέως. Τέλος, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων :

— Αὐτὸς νὰ εἶνε; Φκνερὸν· εἶνε ἀνακμιγμένους εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν.

Εἶτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κύριον Δουσατέλ :

— Ἀγαπητῆ ἱατρέ, εἶπε, καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐδείξατε ἰκανότητα ἀξιέπαινον· σὰς ζητῶ καὶ πάλιν τὴν πολῦτιμον συνδρομήν σας. Ἐχω ἀνάγκη ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, διότι τώρα, παρὰ τὰ ἀπατηλὰ φαινόμενα, ἐπιτηδείως χαλκευθέντα ἐναντίον τοῦ Μαξίμου, εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθρότητος τοῦ υἱοῦ μου. Πιστεύω μάλιστα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κρατῶ τὸν μίτον τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Ἡ συνδρομή σας, ἐπαναλαμβάνω, μοὶ εἶνε ἀναγκαία ...

— Θὰ τὴν ἔχετε εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ κύριος Δουσατέλ ζωηρῶς, τείνων ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὸν κύριον Περνελέν.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, πάτερ μου ...

— Καὶ ἡμεῖς ...

— Ὅχι! εἶπεν ὁ δικαστὴς, ἐσκέφθην περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς· μόνος ὁ ἱατρός δύναται νὰ μοὶ φανῆ χρήσιμος. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ γείνη γνωστὸν ὅτι μέλλω νὰ ἐνασχοληθῶ πάλιν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἀπ' ἐναντίας, πρέπει ν' ἀγνοῶται τὴν συνεργασίαν μας. Καὶ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰς ἀφροσύνας, προτιμῶ νὰ στερηθῶ τῆς κοινῆς ὑμῶν βοηθείας. Σεῖς θὰ ἐπαναλάβετε τὸν συνήθη σας βίον, καὶ θὰ προσποιήσθε ὅτι δὲν με γνωρίζετε, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ ζητήτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀνακαλύψετε τὸν ἀληθῆ δολοφόνον. Πρὸς τοῦτοις, θὰ ἐξακολουθήτε νὰ διατηρήτε τὰς φιλικὰς σας σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ. Ἀλλὰ, πρὸ παντός, πρέπει νὰ ἐπισπεύσωμεν τὰς προπαρασκευὰς τοῦ γάμου.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐγειρόμενος. Σεῖς, πάτερ μου, ἐξεπληρώσατε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν μεγίστην θυσίαν, καὶ ἐν τούτοις, ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ διάφορος τῆς ἰδικῆς μου. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ δώσω εἰς τὴν μνηστῆν μου ὄνομα, βεβαίως ἐντιμον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ ὑπαρῆ ἀμφιβολία τις;

— Μάξιμε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἀφισέ με νὰ τελειώσω, ἀγαπητῆ μου Ἀλίκη. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὴν Τύχην, ἡ ὁποία μοὶ ἀπέδωκε τὸν πατέρα, με ἀπηλευθέρωσε καὶ μ' ἔκαμε νὰ σὰς ἐπανίδω. Ἐλπίζω πολὺ εἰς τὸ μέλλον, διότι ἡ ἀθρότης μου θέλει διακρηυχθῆ

δι' άλλου τρόπου ἢ δι' ἀπλῆς ἀπαλλακτικῆς πράξεως. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ πατήρ μου θ' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθῆ φονέα τοῦ κόμητος, καὶ τότε ὄχι πλέον ὁ Μαξιμος Μαριών, ἀλλὰ ὁ Μαξιμος Περνελέν θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν σας.

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν εἶμαι ὑπερήφανος ὅτι θὰ γείνω σύζυγός σου; διέκοψε μειδιδῶσα ἡ Ἀλίκη. Τί μ' ἐνδιαφέρει διὰ τὴν γνώμην, τοῦ κόσμου εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ εὐαρεστοῦμαι νὰ συλλάβω; Πρέπει λοιπόν, διὰ νὰ γείνω σύζυγός σου, νὰ περιμείνω ἀπόφασιν καταστρέφουσαν πᾶν ἔχνος ἀμφιβολίας; Ἄλλὰ τότε θὰ ἐδεικνύον ἔλληψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν τιμιότητα σου καὶ θὰ ἤμην ἔνοχος, διότι δὲν σ' ἐπίστευσα!...

— Ὡ! σ' εὐχαριστῶ, προσφιλῆς Ἀλίκη, συναίνεσον εἰς τὴν χάριν τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ.

— Ἀπὸ αὐριον θ' ἀνοιχθῶσιν ἐκ νέου αἱ αἰθουσαι τοῦ μεγάρου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, καὶ θέλω ἵνα ὁ μέλλων μου γαμβρὸς ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του μεταξύ μας. Τώρα, ἄς μεταβῶμεν νὰ δειπνήσωμεν.

Καὶ ἅπαντες, προπορευομένου τοῦ γηραιοῦ κόμητος, μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ἔνθα δεῖπνον ἐκλεκτὸν ἀνέμενον αὐτούς.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ κύριος Περνελέν μετέβη λίαν ἐνωρὶς εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ λάβῃ τὴν δικογραφίαν του Φερουζόλ, τὴν ὁποίαν ἐμέλλεν ἐκ νέου νὰ μελετήσῃ. Προτοῦ δὲ ἀρχίσῃ τὰς νέας ἀνακρίσεις, ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ εἰς ταύτας, τ' αὐτὰ πρόσωπα, ἅτινα τὸν ἐβοήθησαν κατὰ πρῶτον. Δὲν ἦτο δὲ εὐκολὸς ἢ ἐκ νέου μελέτη τῆς δικογραφίας ταύτης, διότι ἔδει ν' ἀναζητήσωσι τὰς ἐλαχίστας ἐνδείξεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ παρουσιάσωσιν ἔχνος τι, καὶ τίς οἶδεν ἐὰν καὶ πάλιν τὸ ἀνακαλυπτόμενον τοῦτο ἔχνος δὲν θὰ ἦτο ψευδές;

Ἐνεκα τούτου, ὁ κύριος Περνελέν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὡς συνεπικούρους πάντας, ὅσοι ἠδύναντο νὰ τῷ φανῶσι χρήσιμοι καὶ αἵτινες θὰ παρεῖχον τὰς καλλιτέρας ἐγγυήσεις ἐναντίον πάσης ἀτυχίας. Εἶχεν ἤδη ἐκλέξει τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ καὶ ἐθασιζέτο πολὺ ἐπὶ τῆς συνδρομῆς, ἣν θὰ τῷ παρεῖχεν οὗτος. Ἄλλ' ἤρκει ἄρα γέ μόνος ὁ ἰατρός; Ὁ ἀνακριτὴς οὐδὲ κἄν τὸ ἐσκέφθη.

Ἐπαναγινώσκων τὰ ἐγγράφα καὶ τὰς διαφόρους ἀναφοράς, ἐσκέφθη ὀρθῶς, ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ τῆς δικαστικῆς νοημοσύνης των συνήργησαν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξιμου, ἀναμφισβητήτως νῦν θὰ ἦσαν ἰσχυροὶ ἐπικουροὶ ἐν ταῖς νέαις ἀνακρίσει καὶ ἐρεῦναις. Ἰδίως ὁ κύριος Περνελέν, ἀναγινώσκων τὰς ἀναφοράς τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος Μπουβάρ, ἐξεπλήττετο ἐκ τῆς εὐκρινείας τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἀξίας τῶν διαγεγραμμένων παρατηρήσεων αὐτοῦ. Προδῆλως, ὁ ἀξιόλογος ὑ-

πᾶλληλος, εἶχεν ἀκολουθήσει ἔχνη ψευδῆ, ἀλλὰ τόσον θαυμασιῶς παρασκευασθέντα, ὥστε πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἠπατάτο. Εὐθὺς δ' ἐξ ἀρχῆς καὶ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτωματος τοῦ δὲ Φερουζόλ καὶ εἰς τὰς καταθέσεις του, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος, εἶχε δειξέι νοημοσύνην οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Εἶτα, ἀναγινώσκων τὰ διάφορα πρακτικὰ, τὰς ἰατροδικαστικὰς ἐκθέσεις τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ, τὰ ἐγγράφα, σχετικῶς πρὸς τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξιμου καὶ πρὸς τὰς ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ γενομένας ἐρεῦνας, ὁ δικαστὴς εὐρίσκειτο ἐνώπιον χάους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οὐδεμία ὑπῆρχε διέξοδος. Ἰδίως ἡ ὑπόθεσις περιεπλέκετο εἰς ἔνσημεϊον: εἰς τὴν ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ υἱοῦ του ἀνακάλυψιν τοῦ φιαλιδίου, πειστηρίου ἄκρας σπουδαιότητος.

— Βεβαίως, δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ μόνος, ἐψιθύρισε ὁ δικαστὴς ἐγεγνηθείς, ἀφοῦ πρότερον ἀποτόμως ἐπανέκλεισε τὴν δικογραφίαν.

Ἀφοῦ περιεδιάβασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀναλογιζόμενος τὸ πικράδοξον τῆς θέσεως, ἔστη αἴφνης, ὡς εἰ ἀνεῦρε τέλος τὴν λύσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεζητεῖ. Εἶτα, ἐπανελθὼν πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐκάθισε καὶ ἐγραψέ τι, ὅπερ συμπύξας ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κλητῆρα τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ κύριος Περνελέν προσεκάλεε τὸν κύριον Λεβέλ καὶ τὸν ἐπιθεωρητὴν Μπουβάρ νὰ ἔλθωσιν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀναμένων δὲ αὐτούς, ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη ἐκ νέου τῆς μελέτης τῆς δικογραφίας, διακόπτων ἐνίοτε αὐτὴν ὅπως σκεφθῇ. Ἀναμνησκόμενος τῶν ἀποκαλύψεων τῆς κυρίας Μαριών καὶ τῶν διηγήσεων τῆς Ἀλίκης, ὁ δικαστὴς ἐσκέπτετο ἐὰν δὲν εἶχε ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον ἐγκληματικῆς συμμορίας ἀτόμων ἀδιαρρήκτως πρὸς ἄλληλα συνδεδεμένων.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΟΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

Ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Κορώνης, ἐκεῖ, ὅθεν δύνασαι νὰ ἴδῃς τὴν θάλασσαν, ὅπως βλέπωσιν αὐτὴν αἱ χελιδόνες, τὴν Πυργόεσσαν Σκύλλαν καὶ τὸ χάριεν τῆς Χαρύβδως ἀκρωτήριον, ὑπάρχει ροιά, ἣν καλοῦσι, μαγικὴν Ροιάν.

Ἡ ἰσχυρὰ τῆς Σκύλλης κορασις βλέπουσα αὐτὴν, καταβιβάζει τὴν χεῖρα, τὴν στηρίζουσιν τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἐὰν ὁ ὄρμητικὸς Ἀπηλιώτης φέρῃ ἔν φύλλον τοῦ δένδρου τούτου ἐπὶ τοῦ κυανόχρους πῆλου τοῦ ἀγρότου, οὗτος ὠχρεῖ, καὶ ἐπικαλούμενος τὸν Ἅγιον Παῦλον, ὡς εἰ ἐγένετο λεία ὄφως, περιμένει μέχρις οὐ ὁ ἄνεμος ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν τὸν βραχῦν μίσχον.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ τὴν ροιάν ταύτην· οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὴν κλαδεύσῃ, οὐδ' ἀποσπᾷ τις τὰς ἀκάνθας

αὐτῆς. Καὶ ὅμως δὲν ζηραίνεται· κατὰ τὸν Ἰούνιον οἱ κλάδοι αὐτῆς ἔχουσιν ἀνθη ἐν μείζονι ἀφθονίᾳ πρὸς τὰ ἄλλα δένδρα, τὸν Ὀκτωβριον δὲ οὗτοι γέμουσι καρπῶν μεγαλειτέρων παρὰ τὰ πορτοκάλια. Καὶ τοὺς καρποὺς τούτους οὐδεὶς τοὺς τρώγει· μόνον ταξειδιώτης, ὑπὸ δίψης φλεγόμενος, ἐγεύθη αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ φυλλίον, ὅπερ δὲν ἀποσπᾶται ὀλόκληρον τῶν ροιῶν τούτων, ἐπύκρνε τὴν γλυκεῖαν σάρκα, καὶ τοῦ ταξειδιώτου ἐκείνου ἐδηλητηριάσθη τὸ στόμα· ὁ δὲ φλοιὸς ἐκηλίδωσε τὰς χεῖρας, ἐνῶ μάρτην ἐκείνος πλύνει αὐτὰς καὶ τὸ στόμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ἐκεῖ που ρέοντος Γρικόλδου, διαυγοῦς ὡς ἡ ἡμέρα.

Ζωηρὰ ποτε ἀγρότις, κατέθετο τὴν δέσμη τῶν ξύλων καὶ ἐζήτησεν ἀνακούφισιν ὑπὸ τὴν σκιάν ἐκείνην, ὅτε εἶδε μακρὰν-μακρὰν, πρὸς τὸ Μιλιάσσον, δύο πτώματα ἀπαισιῶς ἐπιπλέοντα τῶν ὕδατων, τοὺς ὑαλίνοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ροιάς ἐκείνης προσηλωμένους ἔχοντα, τὴν δὲ χεῖρα ὑψοῦντα, ὡς εἰ ὠρρίζοντο, τὸ μὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, καὶ ἤκουσεν εἶτα δύο φωνάς, ὡσπερ μίαν, νὰ λέγωσιν:

— Ἐναγκαλισθῶμεν, σφιγθῶμεν, θερμανθῶμεν, ἀποθάνωμεν ὁ εἰς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἄλλου, καὶ ὅταν οἱ ἀγγελοὶ ἠχήσωσι τὰς ὀξείας αὐτῶν σάλπιγγας, μὴ ἀκούσωμεν αὐτούς, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν Παράδεισον δυνατὸν νὰ μᾶς φθονήσωσιν.

Περίφοβος ἡ ζωηρὰ ἀγρότις διηυθύνθη βήματι ταχεῖ πρὸς τὴν Βαγναγα, ὁπόθεν οὐδὲν εἶδε πρὸς τὸ μέρος τῆς ροιάς εἰ μὴ πλοιάρια εἰσρχόμενα καὶ ἐξερχόμενα τοῦ λιμένος.

Πάντες φεύγουσι τὴν ροιάν ἐκείνην· καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· ψιθυρίζων λέξεις τινάς. Ἡμέραν ὅμως τινά, ἔπαυσε νὰ ἐνσπεῖρῃ τὸν φόβον· ἐκαλλιεργήθη, ἐκλαδεύθη, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, καὶ οἱ καρποὶ αὐτῆς ἔγειναν γευστικοί, δύο δὲ ψυχαὶ λατρευόμεναι ἠγάπησαν αὐτὴν ὡς μάρτυρα προσφιλοῦς ὄρκου.

* *

Ἡ Μαρία ἠγάπα τὴν ροιάν ἐκείνην. Ἐσπέραν τινά, πληροῦσα τὸ κἀνιστρον αὐτῆς ἐκ τῶν καρπῶν ἐκείνων, εἶδε διερχόμενον ξένον ὠχρὸν καὶ ξυκθόν. Ἐσταμάτησε τὸν ἵππον καὶ τῇ εἶπε:

— Δός μοι μίαν ροιάν, ὠραία κορασις.

— Λάβετε, κύριε, καὶ ἐὰν θέλητε, σὰς δίδω καὶ ἄλλην.

— Μία μοι ἄρκει. Καὶ εἰς σὲ ἄρκει ἔν καρλίον.

— Παρὰ πολὺ ἔν καρλίον· δὲν ἀξίζει οὐδὲ τὸ τέταρτον. Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν πωλῶ τὰς ροιάς μου· καὶ, ἂν εἶχον τσοσούτην τιμήν, δι' ἐκείνην τὴν ὁποίαν σὰς ἔδωκα, δὲν δέχομαι πληρωμὴν.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι καλή, ὅπως εἶσαι ὠραία. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ, ὅσον εἶσαι προσφιλῆς καὶ οὐδὲν ἔχεις νὰ ἐπιθυμήσῃς. Ἐὰν εἶχες ἔν μαχαίριον νὰ μοὶ κόψῃς τὴν ροιάν;

Ἡ Μαρία ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μαχαίριδιον ἠκούσθη τρίς ὁ θόρυβος τῆς θραύσεως, καὶ οὐδεὶς ἕτερος θόρυβος ἠκούετο ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ πεδιάδι· ἔκοψε τὴν ροιάν σταυροειδῶς καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ θέσῳρησε τὸν ἵππότην.

Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης, αἱ ἑκατονταπλασιαζούσαι τὴν ὠραιότητα, ἐφώτιζον αὐτόν. Ἐθεώρησε τότε τὴν ὠραίαν Μαρίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φωτὸς φωτιζομένην, καὶ ἐφαίνετο ὅτι νητύχει ἀτενίζων δύο μαύρους ὀφθαλμούς γαληνιαίους, εὐγλώττους ὑπὸ μελαίνιας καὶ πυκνὰς ὀφρῦς, παρατηρῶν ἐνταυτῷ καὶ τὰς ροδοχρόους καὶ ζωηρὰς παρειάς, τοὺς μαύρους πλοκάμους, τὸν λευκὸν τράχηλον καὶ τὸ πάλλον στῆθος· θελκτικὰ κάλλη ψυχῆς εὐτυχοῦς!

— Μίαν ὄλην ροιάν δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ τὴν φάγω· φάγε καὶ σὺ ἐξ αὐτῆς ἡμίσεια δι' ἕκαστον.

Ἦτο γλυκεῖα ἡ γεῦσις τῆς γλυκυτέρας ἡ ψυχῆ τοῦ ἵππότου· γλυκυτάτη ἡ ψυχῆ τῆς ἀθῶας κορασίδος.

— Τί εἶνε τὰ τρία φῶτα ἐκεῖ ἐπάνω, ἀγγελε.

— Τὸ ἓν εἶνε τῆς οἰκίας μου, τὸ ἄλλο τῶν ποιμένων καὶ τὸ τρίτον τῆς ἐκκλησίας.

— Εἰσερχομένη ἐκεῖ, μὴ λησμόνει τὰ ἀμαρτήματά μου.

— Θὰ παρακαλῶ δι' ὑμᾶς.

— Ὁρκίσθητι τοῦτο ψυχῇ ἀγνή!

— Ναί, τὸ ὀρκίζομαι... Καὶ καλὸν ταξείδιον.

— Χαῖρε!

Ἐν φυλλίον τοῦ κιτρίνου κελύφους ἐδηλητηρίασε τὸ στόμα τοῦ ἵππότου ὅτε εἶπε τὴν λέξιν χαῖρε! Ἡ δὲ Μαρία ἠσθάνθη εἰς τὸν οὐρανίσκον τὸ πικρὸν κέλυφος ὅτε ἤκουσε τὴν λέξιν ταύτην.

— Καὶ δὲν μοι εἶπεν ἡ μαμμά ὅτι ἕκαστος ἡμῶν ἔχει τὸν φύλακα ἀγγελὸν του. Λοιπὸν οὗτος εἶνε ὁ ἀγγελὸς μου. Αἱ λέξεις καὶ τὸ βλέμμα του δὲν εἶνε ὡς ἐκεῖνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Πότε θὰ ἐπανίδω τὸν ἀγγελὸν τοῦτον;... Ὡ! ἂν ἠδύναμην νὰ εὐρίσκομαι παρὰ τὸ πλευρὸν του, νὰ ζῶ τὴν ζωὴν του, νὰ ἤμαι ἰδική του διὰ παντός, νὰ ἀναπνέω εἰς τὰς ἀγκάλας του, νὰ κατακλιθῶ μετ' αὐτοῦ ἐνηγκαλισμένη εἰς τὸν τάφον! Πῶς θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἐν τῇ ζωῇ, πόσον εὐτυχῆς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ!..

Πάντοτε ὁσάκις ἡ σελήνη ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν τῆς Κορώνης πεδιάδων, ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν ροιάν ἐκείνην ἡ ὠραία Μαρία. Καὶ ἐπέστρεφεν ἕκαστην ἐσπέραν οἰκαδε μὲ τὸ στόμα πικρὸν, ὡς εἰ εἶχε φάγη φλοιούς ροιᾶς· καὶ διερχομένη πρὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἐκκλησίας, ἔνθα εἶχεν ἔλπισει νὰ καταστῇ σύζυγος τοῦ ὠχροῦ καὶ ξανθοῦ ἵππότου, ἡ Μαρία ἐστέναζε. Καὶ ἐνθυμεῖτο:

— Τί εἶνε τὰ τρία φῶτα ἐκεῖ ἐπάνω, ἀγγελε;

Παρήρχοντο ἡμέραι, μῆνες· τὸ πρόσω-

πον τῆς Μαρίας καθ' ἕκαστην καθίστατο ὠρρότερον καὶ ἀσθενέστερον ἐπιτάφιον· καὶ ἡ ἐσθῆς ἦτο ἤδη πλατεῖα εἰς τὸ στῆθος, γαλήνιος τῆς δὲ ἀνία ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Μαμμά, δός μοι τὴν λευκὴν ἐσθῆτα· ἀκούσον πῶς ἠχοῦσιν οἱ κώδωνες· θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν λιτανεῖαν.

— Ἐχεις πυρεττόν· θὰ σοὶ κάμη κἀκὸν ἡ λιτανεῖα.

— Ὑπάγωμεν, μαμμά· ἡ Παναγία θὰ μὲ θεραπεύσῃ.

— Ἀμήν! Ἄλλ' ἡ λευκὴ ἐσθῆς ἔχει κηλίδας ροιᾶς!

— Δός μοι αὐτὴν· θὰ ἐνθυμηθῇ τίνα ἔχει νὰ μοὶ στείλῃ ὅταν ἴδῃ αὐτὴν ἡ Παναγία.

Παρήλθον ἡμέραι, μῆνες καὶ ἐπὶ τέλους ὁ ἵππότης ἐπέστρεφεν ἐσπέραν τινὰ ἐπὶ τῶν Πεδιάδων τῆς Κορώνης, ὑπὸ τὴν ροιάν ἐκείνην.

— Εἶνε περισσότερα τῶν τριῶν τὰ φῶτα ἐκεῖνα τὴν ἐσπέραν ταύτην!

Καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του.

Τὰ δύο φῶτα εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν· εἰσῆλθον μὲ τὸ φέρετρον, ὅπερ συνώδευον. Καὶ ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ λευκὴ, ψυχρὰ· ἐκτάδην ἔκειτο νεκρά, περιβεβλημένη τὴν λευκὴν, τὴν ὑπὸ κηλίδων ροιᾶς κηλιδωμένην ἐσθῆτα.

Ὁ ἵππότης ἤκουσε τοὺς ἐνορίτας ἐπαναλαμβάνοντας ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ:

— Ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Κορώνης ὑπάρχει ροιὰ τις ἐντὸς τῆς ὁποίας κατοικεῖ εἰς μάγος, ὅστις κάμνει τὰς κηλίδας αἰωνίας, αἰωνίαν τὴν πικρίαν, καὶ δηλητηριώδη τὴν γλυκύτητα τῶν κόκκων ἐκείνων.

Καὶ ὅταν εἶδον αὐτὸν παρατηροῦντα μὲ ἐκπνέοντας ὀφθαλμούς τῆς Μαρίας τὸ φέρετρον, οἱ χωρικοὶ πεφοβισμένοι ἀπῆλθον μακρὰν, λέγοντες:

— Παρατηρήσατε αὐτὸν ἐκεῖ, εἶνε ὁ μάγος· δὲν βλέπετε ὅτι τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἔχουσι κηλίδας ροιᾶς;

Ἀπὸ τοῦ στόματός του, ἤδη παρὰ ποτε πικροῦ, ἐξῆλθον αἱ λέξεις αὗται:

— Καλὴν ἀντάμωσιν, σοὶ εἶπον, καὶ ἐγὼ μόνον σὲ βλέπω ἤδη. Ἐὰν τὸ ν' ἀποθάνῃ τις εἶνε «ἀντάμωσις», ἔστω εὐλογημένος ὁ θάνατος. Ἀποθνήσκοντος καὶ ἐμοῦ, θὰ δυνηθῶσι τὰ φάσματα ἡμῶν νὰ ἐναγκαλισθῶσι, νὰ σφιγθῶσι· καὶ ὅταν οἱ ἀγγελοὶ ἠχήσωσι τὰς ὀρεῖας αὐτῶν σάλπιγγας, μὴ τοὺς ἀκούωμεν, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν Παράδεισον ἠδύναντο νὰ μᾶς χωρίσωσι.

Καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του λέγων:

— Ἀκολουθεῖ με, σιὰ, καὶ μὴ με ἀφήσῃς ποτὲ πλέον.

Εἶτα, φθάσας εἰς τὴν θάλασσαν, ἔπενεν ἐντὸς αὐτῆς.

Ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Κορώνης ὑπάρχει ἡ ροιὰ ἐκείνη, ἀλλὰ παντοῦ ἐνθα καρδία πάλλει. Καὶ ὀνομάζεται: Ἐρωσ.

[Μετάφρασις].

Gras.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῶν, κατὰ μετ' ἄφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλλάς, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμαρία Βαλεντίνης Σαβρὰν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 1.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερσίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.1 — Ἐξ μολογησίαις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.40 — Ἀφρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομαῖδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνῃ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κανσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφύρου Σαμαρτζίδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὄττός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνις δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προσπεῖου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιπέλα ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Λήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφύστανα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκόσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ἰ. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς εἰκόνας ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡρώων καὶ ἡρώων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφῶν, ἠθικὸν διήγημα δρ. 1.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Αὐκιγιάνης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγηδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρωσ, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἦτοι Βίος τῶν Νέων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 4.6 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πίλεμος τῶν Γουνακῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενιστρὶς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρ. Ἐνζής, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελούδιον Περιδέρμιον, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενεῖος Σὴν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλλικής δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perpin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάτιος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70.